

Hồi 167

Phản công tiền tịch

9 iữa sắc chiều triền miên, Lưu Dụ đi xuyên qua rừng, phi thẳng tới một đỉnh núi, có người quát lớn: “Dừng bước!”.

Lưu Dụ giơ hai tay lên: “Là ta!”.

Đằng sau một thân cây bên cạnh thoáng hiện một người: “Thì là là Lưu gia! Xin theo tôi”.

Lưu Dụ quét mắt nhìn lên cây cối xung quanh, bốn tiền thủ đang thu trường cung lại, hiển nhiên nếu gã tiếp tục phóng đi, nhất định trở thành mục tiêu của kinh tiễn.

Chiến sĩ Đại Giang bang dẫn đường ngạc nhiên: “Lưu gia sao không báo trước, tránh sinh hiểu lầm”.

Lưu Dụ cười nói: “Ta muốn dò thử sự phòng thủ của các người, hiện tại đã rất thỏa mãn”.

Phóng lên núi, một cái hồ nhỏ tình lang buông mình bên dưới, cắm neo mười hai chiếc Song đầu hạm, còn có nhiều khoai đỉnh qua lại như thoi cửi, mặt tây của hồ có dựng hơn trăm doanh trướng.

Lưu Dụ vào chủ trướng gặp mặt Giang Văn Thanh, nàng đã ăn vận theo lối nam trang trở lại, đang thương nghị với Tịch Kính, thấy Lưu Dụ đến vui mừng thốt: “Tình huống Biên Hoang ra sao?”.

Ba đại tướng Trục Phá Thiên, Hồ Khiếu Thiên, Tịch Kính của Đại Giang bang vốn là ba thủ hạ đắc lực nhất của Giang Hải Lưu. Trục Phá Thiên bị Mộ Dung Thùy giết, Hồ Khiếu Thiên là gian tế Nhiếp Thiên Hoàn phái đến, hiện tại chỉ còn lại một mình Tịch Kính.

Lưu Dụ ngồi xuống tiếp lấy bình nước Giang Văn Thanh tận tay đưa sang, uống một ngụm, nháy mắt với Giang Văn Thanh.

Giang Văn Thanh nói: “Tịch lão sư là người Văn Thanh tuyệt đối tín nhiệm”.

Tịch Kính hiển hiện thần sắc cảm kích.

Lưu Dụ nói: “Dương Toàn Kỳ đã đến Biên Hoang Tập, lập doanh trại ở mấy chân núi hai dặm ngoài mặt Tây, phô trương tư thế tác chiến trường kỳ”.

Tịch Kính bội phục: “Quả nhiên không ngoài sở liệu của tiểu thư”.

Lưu Dụ mừng rỡ: “Tiểu thư cũng đã khám phá ý đồ của Dương Toàn Kỳ và Nhiếp Thiên Hoàn chỉ chăm chăm vào Từ Đạo Phúc?”.

Giang Văn Thanh nói: “Đó là diệu kế nhất cử lưỡng tiện, vừa có sự hợp tác kết bộn của Bắc phương, lại có thể diệt sạch bộ đội của Từ Đạo Phúc, đả kích Tôn Ân nặng nề”.

Lưu Dụ thốt: “Nhiếp Thiên Hoàn lại không có bất kỳ động tĩnh gì, bất quá y từ chỗ lập trại đã dong thuyền lên Bắc, cỡ một canh giờ là có thể đến Biên Hoang Tập. Nếu Thiết Sĩ Tâm không chịu phái chiến thuyền trợ giúp Thiên Sư quân, Từ Đạo Phúc phải trợn mắt nhìn Xích Long chu đến trước mắt rồi mới có thể tìm biện pháp. Đây xích ngăn sông đã bị nước lớn cuốn sạch, chuyện Từ Đạo Phúc có thể làm không có gì nhiều, chỉ có thể thiết trí mấy thứ như mộc lôi trận, không có cách tạo uy hiếp đối với Nhiếp Thiên Hoàn”.

Giang Văn Thanh nói: “Từ Đạo Phúc không phải đã chiếm được một số lượng cung nỏ lớn ở Biên Hoang Tập sao?”.

Lưu Dụ đáp: “Bọn ta phải cảm tạ Thiên Thiên, năng trước khi đầu hàng đã đi trước một bước đem tất cả cơ quan cung nỏ thiêu sạch, cho nên hiện thời năng lực phòng ngự Biên Hoang Tập thua xa Biên Hoang Tập lúc trước”.

Tiếp đó hỏi: “Tình huống Dĩnh Thủy thì sao?”.

Giang Văn Thanh đôi mắt nhao lên cừu hận đổ hết nước tam giang ngũ hà cũng không rửa sạch, lại liền hồi phục về bình tĩnh: “Dĩnh Thủy đã trở thành mệnh mạch chủ yếu của Kinh Hồ quân viễn chinh Biên Hoang Tập, phụ trách trấn thủ Dĩnh khẩu chính là gian tặc phản đồ Hồ Khiếu Thiên, thuyền bè lớn bé ước chừng năm chục chiếc, chiến hạm Xích Long chỉ có năm chiếc, không phải là lo phòng thủ thủy sư Kiến Khang còn chưa phục hồi nguyên khí, mà là Song đầu thuyền của bọn ta”.

Lưu Dụ trầm nghĩ không lạ gì nàng phần hận như vậy, thì ra có liên quan đến Hồ Khiếu Thiên. Nếu không phải tên phản đồ tiết lộ hành tung của Giang Hải Lưu, Giang Hải Lưu làm sao cũng không thể thua thê thảm như vậy.

Tịch Kính trầm giọng tiếp lời: “Nhánh Kinh Châu do thủy sư gồm ba chục Tuyền Phong hạm kết hợp thành, cũng tập kết ở thủy vực gần đây, không có ý đồ Bắc thượng Dĩnh Thủy, chỉ là áp chế thủy sư Bắc Phủ, nhóm duy nhất có năng lực khiêu chiến bọn chúng, muốn Huyền soái không dám vọng động”.

Giang Văn Thanh nói: “Thuyền vận lương đang không ngừng từ Kinh Châu đi đến, theo Dĩnh Thủy cung ứng cho liên quân Kinh Hồ, chỉ cần bọn ta có thể cắt đứt đường lương của chúng, Kinh Hồ quân nội trong vài ngày sẽ thiếu lương”.

Lưu Dụ lòng bội phục Giang Văn Thanh không bị cừu hận làm mờ lý trí, cho nên không vội báo thù, mà chú tâm vào đại cục, ra sách lược sáng suốt.

Lưu Dụ nói: “Hiện tại thế chủ động hoàn toàn nằm trong tay quân ta, mà chuyện bọn ta cần làm nhất là cắt đứt đường lương của Kinh Hồ quân, trước hết thuận dòng đánh tan thuyền đội phong tỏa Dĩnh khẩu của Hồ Khiếu Thiên, giết chết Hồ Khiếu Thiên. Người biết Nhiếp Thiên Hoàn sẽ có phản ứng ra sao chứ?”.

Giang Văn Thanh đáp: “Khi Nhiếp Thiên Hoàn phát giác thuyền lương mất tung tích, đương nhiên sẽ phái chiến thuyền đến Dĩnh khẩu xem hư thực. Lúc đó chính là cơ hội của bọn ta! Đội địch nhân vượt qua chỗ ra vào nơi bọn ta ẩn mình, quân ta liền kéo trợn ổ ra, thuận dòng đánh rát, xé mỏng thực lực của Nhiếp Thiên Hoàn”.

Tịch Kính nói: “Công trình vét nạo lòng sông đã hoàn thành, chỉ cần cẩn thận một chút, cho dù không có thủy triều hay mưa lớn, bọn ta vẫn có thể an nhiên tiến vào Dĩnh Thủy”.

Lưu Dụ vui mừng: “Ta hồi nãy trên đường đến đây, dọc đường nhìn sắc trời, dám khẳng định nội trong một canh giờ sẽ có một trận mưa to. Đây là thời cơ tốt để bọn ta hành động, bọn ta thuận dòng mà đi, trước khi trời sáng có thể đến Dĩnh khẩu, chính là thời khắc tốt nhất để đột tập”.

Giang Văn Thanh trầm giọng: “Thủy sư Kinh Châu làm sao ứng phó đây?”.

Lưu Dụ đáp: “Bọn ta dùng uy thế sét đánh không kịp bịt tai, nhất cử đánh tan thuyền đội không phòng bị của Hồ Khiếu Thiên, lập tức trốn về lại đây. Huyền soái đã hiện thân ở Kiến Khang, Hoàn Huyền nào dám khinh cử vọng động, lẽ nào không sợ sau khi thủy sư mò lên Dĩnh Thủy sẽ bị thủy sư Bắc Phủ cắt đứt đường đi, Hoàn Huyền liền phải chịu tổn thất nặng nề. Huống hồ cho dù thủy sư Kinh Châu nối đuôi nhau truy đuổi đến, vẫn không đủ nhanh bằng thuyền bọn ta, cả bóng dáng của bọn ta cũng đừng mong thấy được”.

Giang Văn Thanh song nhãn loang loáng, chăm chăm nhìn Lưu Dụ: “Bước kế tiếp thì sao?”.

Lưu Dụ đón mục quang trông đợi của nàng, lòng thỏa mãn tràn trề, chỉ từ ánh mắt của mỹ nữ trí dũng song toàn này, có thể thấy địa vị của mình trong lòng nàng. Lưu Dụ

gã không những đã đón được sự tín nhiệm tuyệt đối của nàng, còn khiến cho nàng sau khi chịu đựng tổn thương to tát sinh ra lòng dựa dẫm.

Gã thông dong cười đáp: “Lúc đó Nhiếp Thiên Hoàn sẽ lọt vào thế tiến thoái lưỡng nan, bọn Yến Phi sẽ kiếm cách đoạt lấy ba mươi mấy chiếc Phá lãng chiến thuyền cắm neo ở bến tàu Biên Hoang Tập, cùng bọn ta tiên hậu giáp kích Nhiếp Thiên Hoàn, trên bộ đương nhiên cũng có phối hợp”.

Tịch Kính tinh thần phấn chấn: “Như vậy bọn ta trận này tất thắng, không còn nghi ngờ gì nữa. Bang chủ, khà khà! Anh linh của người có thể yên nghỉ rồi”.

Giang Văn Thanh hỏi: “Đồ Phụng Tam có thái độ gì?”.

Lưu Dụ đáp: “Đồ Phụng Tam chuyển biến rất ghê gớm, y tựa hồ đã đổi đối tượng tận trung từ Hoàn Huyền biến thành Biên Hoang Tập, hơn nữa đem hành động cứu chủ tỳ Thiên Thiên làm chuyện quan trọng hàng đầu. Theo ta thấy y quả là đã nguội lòng với Hoàn Huyền”.

Giang Văn Thanh và Tịch Kính nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khó tin.

Lưu Dụ nói: “Ta và y đã có nói chuyện riêng với nhau, hiểu được tình huống của y. Nói ra các người chắc không tin, chuyện Giang bang chủ bị tập kích bỏ mình đối với y là một sự truyền cảm rất to tát, khiến cho y ngộ ra Hoàn Huyền đã có thể hạ độc thủ với Giang bang chủ, đương nhiên cũng có thể quăng bỏ Đồ Phụng Tam y như vứt giày rách. Sau khi Hoàn Huyền kết minh với Nhiếp Thiên Hoàn, ý tưởng của y càng vững chắc hơn, đối với Hoàn Huyền chỉ là sự phúc tùng ngoài mặt”.

Giang Văn Thanh thốt: “Đó sẽ là tổn thất lớn của Hoàn Huyền”.

Tịch Kính lo lắng: “Hoang nhân đối với việc cưỡng đoạt Phá Lãng thuyền của Hoàng Hà bang có nắm chắc không?”.

Lưu Dụ đáp: “Phương diện đó bọn họ có kế hoạch chu tường, Biên Hoang Tập là nhà của bọn họ, ở Biên Hoang không có ai đấu lại bọn họ”.

“Rào rào”!

Những hạt mưa đập lên lều, từ thưa thớt chuyển thành dày kín.

Giang Văn Thanh liếc nhìn Lưu Dụ, giống như nói lại để tiểu tử người đoán trúng rồi! Sau đó thốt: “Lập tức khởi trình!”.

o0o

Yến Phi nằm phục trên một ngọn núi phía tây bắc Biên Hoang Tập, dõi trông đèn đuốc vùng doanh trại của Kinh Châu quân, sáng lạn trải dài như một con rồng ánh sáng.

Mưa to gió lớn chinh phục toàn vùng đất hoang dã, không thấy có binh sĩ của bất cứ bên nào đi tuần.

Chàng đã nhiều ngày không thu được bất kỳ tin tức gì từ Kỷ Thiên Thiên, theo sự tăng gia khoảng cách, mối liên hệ tâm linh của bọn họ cũng không ngừng giảm yếu, làm cho Yến Phi sinh ra cảm giác người tình rời xa con tim tan vỡ. Bất quá chàng rất mau chóng hồi phục lại, bởi chỉ có kiên cường đối diện tất cả, mới có hy vọng gặp lại Kỷ Thiên Thiên.

Đằng sau tiếng gió phần phật, Đồ Phụng Tam nhanh nhẹn đến bên chàng, học theo chàng cúi xuống.

Yến Phi trầm giọng: “Vẫn chưa có bóng dáng mật sứ”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Ta biết rõ con người Dương Toàn Kỳ, càng rõ Nhiếp Thiên Hoàn, hai người bọn chúng làm chuyện gì cũng cẩn thận phi thường, sẽ không khơi khơi phái mật sứ đi gặp Thiết Sĩ Tâm, mà sẽ phô trương thực lực để Thiết Sĩ Tâm trông thấy, sau đó mới phái người phóng tin cho Thiết Sĩ Tâm xem xem lúc nào có thể phái mật sứ vào Tập gặp Thiết Sĩ Tâm”.

Yến Phi hỏi: “Làm sao để phô trương thực lực lọt vào mắt?”.

Đồ Phụng Tam cười đáp: “Đơn giản phi thường, chỉ công đả thành nam, không động tới một nửa cọng lông của Thiết Sĩ Tâm. Thiết Sĩ Tâm đương nhiên sẽ lãnh hội, Từ Đạo Phúc lại biết được đại họa lâm đầu”.

Yến Phi gật đầu: “Chắc là vậy, cho nên Nhiếp Thiên Hoàn cố ý án binh bất động, chính là sợ lỡ tay phát sinh xung đột với thuyền đội của Thiết Sĩ Tâm”.

Lại nói: “Nhưng bọn ta làm sao nhận ra người bên địch phái đi thật ra là binh truyền tin hay là mật sứ? Nếu như nhận sai, bọn ta sẽ đánh mất cơ hội tốt”.

Đồ Phụng Tam vui vẻ đáp: “Cho nên ta phải đến đây tọa trận. Cấp quan của mật sứ càng cao, càng đại biểu cho sự tôn trọng của Kinh Hồ quân đối với Thiết Sĩ Tâm. Chiều theo quy củ, Kinh Hồ quân vì để hiện thị thành ý, mật sứ sẽ lưu lại làm con tin, cho nên người này tất cần là người có danh vị mới đủ cân nặng. Cho nên người này khẳng định là người ta quen biết”.

Yến Phi hỏi: “Biên Hoang Tập có tin tức gì mới không?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Bọn Từ Đạo Phúc lại đang bày trò, Hoang nhân của bọn ta sáng sớm hôm nay không còn lao công nữa, nhưng phải nhịn đói mãi cho tới tối mới có

cơm ăn, hơn nữa chỉ ăn nửa bụng. Nếu bọn ta không có phương pháp ứng phó, kế này quả là âm độc. Hiện tại lại chính là cái bọn ta mong muốn, bất quá lương thực Khương bang giấu được chỉ đủ để ăn năm ngày, cho nên nội trong năm ngày bọn ta cần phải động thủ phản công”.

Yến Phi gật đầu: “Địch nhân càng không đề phòng huynh đệ Tiểu Kiến Khang của bọn ta, đối với bọn ta càng có lợi, còn có thể lợi dụng cơ hội nghỉ ngơi cho khỏe. Nạn đề xiềng xích khóa chân giải quyết ra sao?”.

Đồ Phụng Tam vui vẻ đáp: “Bọn ta đã chế ra mấy trăm cái chìa khóa, khuôn mẫu chìa đưa đến bờ Đông để Cơ công tử của bọn ta thân hành giám chế, người nói coi còn là vấn đề không chứ?”.

Yến Phi bớt một tâm sự, cười nói: “Bình khí cung tên trong võ khố đã đưa vào mấy gian mật thất của Khương bang ở Tiểu Kiến Khang, chỉ cần thời cơ đến, thiên vương lão tử cũng không ngăn được bọn ta”.

Đồ Phụng Tam nói: “Lời nói của người không sai, bọn ta đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi thời khắc phản công đến. Ài! Ta thật rất cảm kích các người”.

Yến Phi nghe lời nói không đầu không đuôi của y, ngạc nhiên nhìn y: “Sao lại nói vậy?”.

Đồ Phụng Tam ngửa mặt đón mưa nghênh gió hít một hơi sâu, từ từ thốt: “Bởi các người không những không vì chuyện Kinh Châu quân tràn đến mà nghi kỵ ta, còn nghĩ cho ta, tất cả sách lược đều dẫn do đến quan hệ giữa ta và Nam Quận công, bằng hữu như vậy, ta làm sao có thể không cảm kích chứ”.

Yến Phi cười khò: “Bọn ta căn bản không nghĩ tới người sẽ bán đứng Biên Hoang Tập, bởi người không phải là hạng người đó”.

Đồ Phụng Tam nói trắng: “Ta quả là hạng người đó, chỉ bất quá dưới quyền hành lợi hại, hành động sáng trí nhất hiện thời là bằng vào lực lượng của chính mình chiếm cứ một vị trí ở Biên Hoang Tập, nếu không ta chỉ là một kẻ thất bại trong mắt Nam Quận công. Ta chỉ còn nước bảo trì giá trị lợi dụng của mình, Nam Quận công mới không dám bắt thân nhân của ta và dám thủ hạ còn ở Kinh Châu ra hành hạ cho hả giận”.

Yến Phi mỉm cười: “Ta vẫn không tin người là hạng người đó. Ngày lên thuyền cứu Thiên Thiên, người bất chấp an nguy bản thân ngăn cản Mộ Dung Thùy cho ta, chuyện đó so với bất cứ chuyện nào càng chứng minh rõ người là người ra sao”.

Đồ Phụng Tam cười khổ: “Ta chừng như không có thói quen làm người tốt! Thời thế chiến tranh, người tốt đều phải chịu lỗ. Từ lúc thành danh đến nay, thủ đoạn của ta luôn luôn là bắt người ta sợ sệt ta”.

Yến Phi nói: “Đó tuy là thủ đoạn hữu hiệu, nhưng đời người còn có lạc thú. Hưởng thụ cuộc sống ở Biên Hoang Tập cho ngon lành đi! Nó là vùng lạc thổ duy nhất trong thiên hạ, cũng là địa phương tự do nhất thiên hạ”.

Đồ Phụng Tam dõi nhìn doanh trại Kinh Châu quân, gần từng tiếng: “Ta đang chờ đợi, cái trông đợi là giây phút nghênh đón Thiên Thiên về Biên Hoang Tập, lúc đó Biên Hoang Tập sẽ hoàn mỹ không thiếu sót, bởi nữ thần của Biên Hoang Tập đã về đến nhà!”.

ooo

Từ Đạo Phúc đội gió mưa, cùng đại tướng Trương Vĩnh và Chu Trụ phi ra khỏi Nam môn, ghì cương dừng ngựa.

Trương Vĩnh và Chu Trụ thần sắc nghiêm trọng, vì biết được Thiên Sư quân đang lọt và tình thế bất lợi.

Từ Đạo Phúc thở dài: “Sai sót lớn nhất của bọn ta là tin lầm tên vô sỉ Nhiếp Thiên Hoàn, nếu không tình huống trước mắt sẽ hoàn toàn khác hẳn”.

Ba người mình mặc chiến giáp, tư thế như chuẩn bị ra trận tác chiến.

Trương Vĩnh nói: “Bằng vào kỳ mưu diệu kế của nhị soái, tất có thể vẫn hồi cục diện, gìn giữ Biên Hoang Tập”.

Từ Đạo Phúc thở ra một hơi: “Thiên Sư đã sớm dự kiến tình huống ngày nay, cho nên từng có chỉ thị nếu giữ không được Biên Hoang Tập, cần phải bảo trì thực lực toàn thân thoái lui”.

Chu Trụ thất thanh: “Nhị soái không phải có ý thoái binh chứ?”.

Từ Đạo Phúc cười khà khà: “Từ Đạo Phúc ta là người ra sao, sao lại có thể không đánh mà thoái, cho dù không thể không lùi lại phương Nam, cũng phải bắt Nhiếp Thiên Hoàn mất hết cả vốn lẫn lời mới có thể tiết hết phần hận trong lòng ta”.

Trương Vĩnh và Chu Trụ đều biết gã cơ trí hơn người, dụng binh như thần, đêm nay chợt điều động ba ngàn nhân mã đến phòng thủ Nam môn, bọn họ không khỏi vô đầu không hiểu, nhưng biết Từ Đạo Phúc chưa từng làm chuyện ngu xuẩn vô công.

Chu Trụ nói: “Nhiếp Thiên Hoàn giao hoạt như cáo, chỉ thiết lập một trại đằng xa, rõ ràng muốn cắt đứt giao thông thủy lục về Nam, không để bọn ta thoái về phương Nam”.

Từ Đạo Phúc hừ lạnh: “Giao thông thủy lục về Nam của bọn ta đã sớm bị thủy sư Kiến Khang phong tỏa, hiện tại chỉ đổi lại thành Nhiếp Thiên Hoàn. Nhiếp Thiên Hoàn cố thủ cách Biên Hoang Tập mấy thủy trình chỉ là muốn hiển thị với Thiết Sĩ Tâm với Tông Chính Lương ai mới là đồng bọn Nam phương tốt nhất. Sự thật quả là vậy, cho dù bọn ta đến Biên Hoang Tập cũng đừng mong làm gì, bởi Thiên Sư quốc cách quá xa. Chỉ có Thiên Sư phát động chiến tranh toàn diện, thế lực đạt tới Đại Giang, bọn ta mới có thể thành công ăn chia lợi ích khổng lồ của Biên Hoang Tập”.

Trương Vĩnh gật đầu: “Bọn ta tận mắt chứng kiến sự phi nhiêu của Biên Hoang Tập, sau khi Hoang nhân mang đi đại bộ phận tài phú vào lương thực, số còn dư đã đủ làm cho người ta kinh hoàng. Ai được Biên Hoang Tập, người đó sẽ thành bá chủ có cơ hội thống nhất thiên hạ nhất”.

Từ Đạo Phúc lắc đầu: “Biên Hoang Tập không có ai có thể độc bá, nếu không sẽ mất đi điều kiện hưng vượng của nó. Biên Hoang Tập sở dĩ hưng thịnh như vậy là vì nó là đất nhân tài trong thiên hạ tụ tập về, phong khí tự do phóng khoáng càng làm cho Hoang nhân có thể tận tình phát huy sức sáng tạo và tài năng của bọn họ. Giả như bọn ta đến Biên Hoang Tập một lần nữa, cần hành sự theo hình thức khác, nhìn xem Biên Hoang Tập qua hai mươi mấy ngày chỉ giống như một tòa thành chết không còn chút sinh khí là rõ ý của ta liền”.

Lại than: “Biên Hoang hình thành dưới cho phép mặc nhiên của các thế lực Nam Bắc, cho nên Biên Hoang Tập càng cần sự ủng hộ của các thế lực Nam Bắc mới có thể bảo trì sự hưng thịnh”.

Trương Vĩnh nói: “Nhị soái nhìn rất thấu triệt”.

Chu Trụ cười khổ: “Sách lược của bọn ta đối với Biên Hoang Tập có phải từ lúc ban đầu đã sai lầm rồi không?”.

Từ Đạo Phúc thốt: “Bọn ta đã sớm nhìn thông điểm này, cho nên muốn Nhiếp Thiên Hoàn bắt tay hợp tác, chỉ là không ngờ được y sẽ phản lại bọn ta”.

Chu Trụ nghiêng rặng: “Thiên Sư quân bọn ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho Nhiếp Thiên Hoàn”.

Trương Vĩnh nhẹ nhàng thốt: “Bọn ta có phải nên sớm thoái quân, tránh phải chờ sau khi Yên binh cùng Nhiếp Thiên Hoàn đã xong hiệp nghị, muốn đi cũng đi không được?”.

Từ Đạo Phúc tin tưởng tràn trề: “Bọn ta còn có một tuyến sinh cơ”.

Trương Vĩnh và Chu Trụ cùng phẩn chấn tinh thần.

Từ Đạo Phúc nói: “Bọn ta đã khám phá quỹ kế của Nhiếp Thiên Hoàn, Hoang nhân đương nhiên cũng nhìn thấy, cho nên Hoang nhân sẽ đem mục tiêu công kích đổ lên mình Yên binh, bọn ta chỉ cần chuẩn bị sung túc, tuyệt đối có thể thừa cơ”.

Chu Trụ nhú mày: “Bại quân chi tướng, làm sao dám lớn tiếng, Hoang nhân còn có thể làm gì?”.

Từ Đạo Phúc thốt: “Ngàn vạn lần đừng coi thường Hoang nhân, nếu không phải có sự trợ giúp của Dĩnh Thủy, có thể bọn ta đến hôm nay vẫn chưa công hạ được Biên Hoang Tập, Biên Hoang Tập là địa đầu của chúng, bọn ta không những không có cách nào thanh trừ hết dư đảng, hiện tại càng không biết gì về động tĩnh của chúng, đây là đại kỵ của binh pháp, có quyết sách cũng không biết dùng làm sao”.

Trương Vĩnh và Chu Trụ gật đầu đồng ý, lòng nghĩ thật là vậy. Liên quân Biên Hoang trốn thoát giống như một mảnh thú nguy hiểm bị thụ thương, lúc nào cũng có thể phóng tới cắn xé con mồi”.

Tiếng động lạ từ đằng trước truyền tới. Từ Đạo Phúc song nhãn tinh quang loang loáng, cười dài: “Không ngoài sở liệu của ta, Dương Toàn Kỳ quả nhiên lợi dụng đêm mưa to tập kích Nam môn”.

Trương Vĩnh và Chu Trụ cuối cùng đã nhận ra đó là tiếng vó ngựa rầm rập của vô số chiến mã.

Nếu không phải bên mình đã sớm có chuẩn bị, khẳng định thương vong trầm trọng, bởi Biên Hoang Tập là một tòa thành tập không có tường thành.

Từ Đạo Phúc quát lớn: “Chuẩn bị tác chiến!”.

Mấy trăm cung tiễn thủ từ trong Tập lao ra, gương cung lấp tên, nhắm đúng vào địch nhân từ trong bóng tối giữa mưa to gió lớn phóng ra.

- o O o -